

γελλόμενος τὸν Ἱεροκέρυκα. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 412.

ΙΩΑΝΝΗΣ ἐξ Ἐρέσου. Ἁγίος ἀνὴς τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος· ἐπαγγέλλετο ἐν Γιάσιω τῆς Μολδαβίας τὸν διδάσκαλον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 160.

ΙΩΑΝΝΗΣ ἐκ τῆς Λίνδου. Ἱερομόναχος, καὶ Ἀποστολικὸς Ἱεροκέρυξ, προχειρισθεὶς μετὰ ταῦτα Ἀρχιεπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας. Ἦκμασε περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος, συγγράψας καὶ μεταφράσας ἀσκητικὰ πονήματα διάφορα. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 311, 313 καὶ 314.

ΙΩΣΗΦ ἐκ Φουρνῆς τῶν Ἀγράφων. Ἱερομόναχος καὶ Ἀρχιμανδρίτης τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἔζη περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 329.

ΙΩΣΗΦ ἐκ Τριπολίτζας τῆς Πελοποννήσου. Ἱεροδιάκονος τοῦ Ἐπισκόπου Ἀμύκλων Νικηφόρου. Ἔζη περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 397.

Κ.

ΚΑΚΑΒΕΛΑΣ (Γεράσιμος).

Κρής, λόγιος Ἱερομόναχος ζῶν κατὰ τὴν ΙΖ' ἑκατονταετηρίδα. Ἐχρημάτισεν Ἱεροκέρυξ τοῦ ἐν Βενετίᾳ Ἱεροῦ ναοῦ τῶν Ὀρθόδοξων. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 115.

ΚΑΚΑΒΕΛΑΣ (Ἱερεμίας). Κρής· Ἄνθρωπος πεπαιδευμένος τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος, ἐπαγγελλόμενος τὸν διδάσκαλον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς Γιάσιον τῆς Μολδοβλαχίας. Ἴδε τὴν Σημείωσιν τοῦ Ἀριθμοῦ 122.

ΚΑΛΑΓΑΝΗΣ (Γρηγόριος). Μιτυληναῖος ἐκ τῆς κομποπόλεως Ἀγιάσου, ὅπου ἐχειροτονήθη Ἱερεύς. Εἰς τῶν πεπαιδευμένων κληρικῶν τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος, ζήσας ἀρκετὰ ἔτη ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας ὡς ἐφημέριος τῆς ἐκεῖ Ἐκκλησίας τῶν Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 452 καὶ 453.

ΚΑΛΛΙΕΡΓΗΣ (Καλλιόπιος). Ἱερομόναχος Κρής, καὶ εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος, ζήσας ἐν Βενετίᾳ ἀρκετὰ ἔτη. Συνέταξε μετὰ τοῦ Πουνιάλη τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ μάρτυρος Γοβδελαᾶ. (Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 99.) Συνέταξεν ἐπίσης καὶ τοὺς ἐφεξῆς στίχους, εἰς ἔπαινον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Φιλαδελφίας Χορτακίου.

Εἰς τὸν Πανιερώτατον καὶ Σοφώτατον Χορτάκιον
Κύριον καὶ Δεσπότην ὁ Κρής Καλλιόπιος.

Ἐπίγραμμα.

Ὦ Κρήτη περίδοξος ἔδρη ἀνδρῶν πολυρήμων
Ὡ σὺτε Χορτακίων εὐχενέων γενεῆ,

Τέρπεο, καὶ γὰρ ἔχεις Μελέτιον θ' ἥλιον, ἄλλον,
 Αὐχῆσαι προφανῶς Ἑλλάδι λαμπόμενον,
 Οὐ βροντῆσι λόγος, βίος εἶκελος ἀστεροποΐσιν.
 Ἄκτίσιν δ' ἀρσταὶ ἄς περ ἅπασι χεεῖ
 Ζωογονεῖ καρδίας τε βροτῶν αἰσχροῖσι τακείσας.
 Ἥλιος οὖν ἔργοις, αἶ, καὶ ἔτεσσιν ἔσι.

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὁ Προϊλάβου Μητροπολίτης. Ἦτο Θετταλὸς τὴν πατρίδα, ἐκ τῆς κατὰ τὸ Πήλιον ὄρος Ζαγοράς, ἐγκρατὴς τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, καὶ ἄριστος Θεολόγος κατὰ τὴν ΙΗ' ἑκατονταετηρίδα. Ἀναγορευθεὶς Πατριάρχης κατὰ τὸ 1757 ἔτος δὲν ἐπατριάρχευσεν εἰμὴ μόνον μῆνας 6, καὶ ἡμέρας 8 ἔνεκα τοῦ ἐρεξῆς περιστατικοῦ, ὡς ἀναφέρει ὁ ιστοριογράφος τῶν Πατριαρχῶν Κ. Μαθᾶς, ἐν σελ. 251. α Προτείνει γνώμην εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς ὁ Καλλίνικος, ἂν κρίνωσι πρέπον, νὰ διορισθῶσι σταθερῶς αἱ ἡμέραι τῆς νηστείας τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ὅπως ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν καὶ ταύτης τῆς νηστείας ὑπάρχῃ ὠρισμένος, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν νηστειῶν, καὶ μὴ μεταβάλληται πρὸς αὐξήσιν ἢ μείωσιν, προσδιοριζόμενος κατ' ἔτος ὑπὸ τῆς μεταβατικῆς τοῦ Πάσχα ἑορτῆς. Τοῦτο τὸ πρόβλημα τοῦ Πατριάρχου παρ' ἄλλοις μὲν ἐκρίθη παντάπασιν ἀνωφελές, καὶ ἀπερρίφθη, ὑπ' ἄλλων δὲ διεφημίσθη, ὡς παράλογος αἰρετικὴ

καινοτομία· ὅθεν καὶ κατηγορεῖτο ὁ Πατριάρχης ὡς αἰρετικός. Καὶ τότε πλῆθος λαοῦ, παροξυνόμενον ὑπὸ τῶν δημοταράχων, ἐφορμήσαντες κατὰ τοῦ Πατριάρχου, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐξερχομένου, δαίρουσιν αὐτὸν ἀπανθρώπως καὶ διώκουσιν ἐκ τοῦ Πατριαρχείου. Ὁ Καλλίνικος μετέβη εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα Ζαγορὰν ἐνασχολούμενος εἰς συγγραφὴν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ιστορικῶν πονημάτων διὰ στίχων καὶ πεζοῦ, ἐξῶν δὲν ἔτυχε νὰ ἴδῃ τυπωμένον εἰμὴ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 318.

ΚΑΛΔΙΟΥΠΟΛΙΤΗΣ (Μάξιμος). Πελοποννήσιος Ἱερομόναχος. Ἦκμασε περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος καὶ ἔγινε γνωστὸς διὰ τὴν πρώτην μετάφρασιν τῆς Καινῆς Διαθήκης εἰς τὴν ἀπλὴν διάλεκτον, τυπωθεῖσαν ἐν Λουγδούνῳ· αὐτὸν δὲ ὁ Ἀδαμάντιος Κοραΐς ἐσύγχησε μὲ τὸν Μάξιμον Μαργουρίτιον Ἐπίσκοπον Κυθέρων. Ὁ Ἑλλάδιος, ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Status praesens Ecclesiae Graecae σελ. 229, τὸν ἐπικρίνει ὡς ἀγράμματον καὶ

γνωρίζοντα καὶ αὐτοὺς τοὺς Κανόνας τῆς Γραμματικῆς. Ἴδε τὴν Σημείωσιν τοῦ Ἀριθ. 74.

ΚΑΛΛΟΝΑΣ (Μελέτιος). Κρῆς Ἱερομόναχος. Εἷς τῶν λογίων κληρικῶν τῆς ΙΖ'. ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 125.

ΚΑΛΟΓΝΩΜΩΝ (Γεράσιμος). Ἐγεννήθη ἐν τῇ πόλει Χάνδακος τῆς νήσου Κρήτης περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος. Ἐκπαιδευθεὶς εἰς τὰ Ἑλληνικά, καὶ χειροτονηθεὶς Ἱερεὺς, μετ' οὐ πολὺ προχειρίσθη Ἐπίσκοπος Χερσονήσου. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 334.

ΚΑΛΟΥΓΑΗΣ (Ἀρσένιος). Κρῆς Ἱερομόναχος. Μεταβὰς εἰς Βενετίαν περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΖ'. ἑκατονταετηρίδος ἀνηγορεύθη Ἱεροκέρυξ τῆς ἐκεῖ ἐκκλησίας τῶν Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν, καὶ διορίσθη Διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ ἐν Παταβίῳ Κωττουνανοῦ φροντιστηρίου. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 96.

ΚΑΛΟΥΤΖΗΣ (Γεώργιος). Εἷς τῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κυθήρων. Ἴδε τὴν Σημείωσιν τοῦ Ἀριθμοῦ 191.

ΚΑΜΑΡΑΣΗΣ (Χρύσανθος). ἐκ Προύσης, Ἱερομόναχος. Εἷς τῶν λογίων κληρικῶν τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 316.

ΚΑΠΕΓΑΝΑΚΗΣ (Λεονάρδος). Ἀθηναῖος, Εἷς τῶν λο-

γίων ἀνδρῶν τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 273.

ΚΑΡΥΟΦΥΛΛΗΣ (Ἰωάννης Ματθαῖος). Ἐγεννήθη ἐν Κανέα πόλει τῆς Κρήτης περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΣΤ' ἑκατονταετηρίδος. Ἦτο δὲ 16 ἐτῶν ὅτε μετέβη εἰς Ῥώμην καὶ κατετάχθη μαθητὴς τοῦ ἐκεῖ φροντιστηρίου τῶν Γραικῶν-Οὐνιτῶν, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐμαθήτευσεν 14 ὀλόκληρα ἔτη. Ἀποπερατώσας τὰς περὶ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς Θεολογίας σπουδὰς του, ἐστάλη εἰς Κρήτην ἀπὸ τῆς Σύνοδον τῆς Προπαγάνδας ὡς Τοποτηρητὴς καὶ διευθυντὴς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κισάμου. Εὐρισκόμενος δὲ πάντοτε εἰς θρησκευτικὰς ἐριδας μετὸν Ὀρθόδοξον κληρὸν ὑποχρεώθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ῥώμην. Ἔτυχε δὲ τῆς φιλικῆς καὶ προστασίας τῶν Καρδινάλιων Πέτρου Ἀλδοβρανδίνη, Ἀλοῦτίου Λουδοβίζου, καὶ Φραγκίσκου Βαρβερίνη, οἵτινες ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς γενναῖοι προστάται τῶν μουσῶν καὶ τῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν. Ἐνεργεῖα δὲ τοῦ δευτέρου ἐχειροτονήθη Ἀρχιεπίσκοπος Ἰονίου πρὸς ἀνταμοιβὴν τοῦ ἐνθέρμου ζήλου του εἰς τὰ δόγματα τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀποφαίνεται εἰς ὅλα του τὰ συγγράμματα. Ἀπεβίωσεν ἐν Ῥώμῃ τὸ 1635 ἔτος καὶ ἐνταφιάσθη ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Ἀθανάσιου.

σίου, ἀνηκούσης εἰς τὸ Φροντιστήριον τῶν Γραικῶν. Ἐκτὸς δὲ τῶν ὑπ' Ἀριθμῶν 17, 19, 49, 56, 57, 62, 63 καὶ 64, καταγεγραμμένων ποιημάτων, ἐξέδωκεν ὁ Ματθαῖος Καρυοφύλλης καὶ τὰ ἐφεξῆς.

1) *Notae ad exercitationes Io. Casauboni in Baronium, inserta Andreae Eudemeno Ioannis defensionis Annalium Baronii lib. II. cap. 3. pag. 125 -- 134. Coloniae 1616. εἰς 4ον.*

2) *Noctes Tusculanae et Ravennates, complectentes latina pleraque, non pauca etiam graeca epigrammata et carmina brevia in festos dies et martyrum memorias per totum annum, pulchra, pia, ingeniosaeque venae et foecundae varietate iucundissima Romae 1621. εἰς 8ον.*

3) *S. Nili junioris, Rosanensis Calabri. Vita a conturbenali ac discipulo scripta, graece et latine. Romae 1624. εἰς 8ον.*

4) *Epistolae Themistoclis, graece et latine. Romae 1626. εἰς 4ον.*

Μετὰ τὸν θάνατόν του ἐτυπώθη καὶ τὸ ἐξῆς πόνημα.

Io. Matth. Caryophilus variantes lectiones ex XXII Manuscriptis, potissimum Barbarinis. jussu Urbani VIII. Papae, Maphaei Barberini anno 1624 vel 1625 colle-

git et excerpisit. Cuius Praefatio variantibus illae praemissa, cum lectionibus in fine Catenae Graecae in Marcum Petri Perani, anno 1673 edita, et a Iacobo Le Long in Bibliotheca Sacra part. I. pag. 488 et seq. exhibita.

ΚΑΡΥΟΦΥΛΛΗΣ (Ἰωάννης). Ἐγεννήθη περὶ τὰ μέσα τῆς 12'. ἑκατονταετηρίδος ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἐχηρημάτισεν εἰς τῶν ἀξιολογωτέρων μαθητῶν τοῦ σοφοτάτου Θεοφίλου τοῦ Κορυδαλέως. Ἐπιστρέψας δὲ ἐν τῇ πατρίδι του μετὰ φήμην σοφοῦ ἀνδρός, ἐδικαίωσε ταύτην ὡς διδάσκαλος πολυαριθμῶν μαθητῶν. Διὸ μετ' ὀλίγον ἀνηγορεύθη Μέγας Λογοθέτης τῆς ἐκεῖ Μεγάλης Ἐκκλησίας. Περὶ τὰ τέλη δὲ τοῦ βίου του ἐγένεν ὑποπτος εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ὡς ὁμόρφων τῶν Καλβινιστῶν, μολονότι δὲν συμεριζετο τὴν δοξασίαν τοῦ διδασκάλου του Κορυδαλέως περὶ τῆς Μετουσιώσεως, ὡς τὸ ἀπέδειξε διὰ τοῦ συγγράμματός του. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 126.

ΚΑΡΟΥΣΟΣ (Γερμανός). Ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Κεφαλληνία περὶ τὰ μέσα τῆς 11'. ἑκατονταετηρίδος, ὅπου ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς, καὶ ἐπαγγέλλετο τὸν διδάσκαλον. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 403.

ΚΑΡΤΑΝΟΣ (Ἰωαννίχιος). Ἐγεννήθη ἐν Κερκύρα περὶ τὰ μέσα τῆς 157'. ἑκατονταετηρί-

δος, ὅπου ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς, καὶ ἐτιμήθη μὲ τὸν τίτλον Πρωτοσυγγέλου τοῦ Πρωτόπαπα. Μεταβὰς εἰς Βενετίαν, ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακὰς, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μονεμβασίας Ἀρσενίου, ἕνεκα αἰσχουργίας τινός, καὶ ὄχι ἕνεκα τῆς Εὐσεβείας του, ὡς αὐτὸς γράφει εἰς τὸ πολυποίκιλον πόνημά του ἐπιγραφόμενον ΑΝΘΟΣ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Διαθήκης ἢ ὅπερ συνέταξε πρὸς διασκέδασιν ὅτε εὕρισκετο εἰς τὴν φυλακὴν. Ἄμα δὲ ἀνέλαβε τὴν ἐλευθερίαν του ἔδραμεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπ' ἐλπίδι ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἤθελε τὸν προχειρίσῃ Ἀρχιερέα εἰς ἀνταμοιβὴν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ τυπωθέντος ἐν Βενετίᾳ βιβλίου ΑΝΘΟΣ κτλ. Τούτου δὲ δικασθέντος ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ καταρασθέντος ὡς ἑτεροδόξου, ἀφωρίσθη ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου· ἐπειδὴ δὲ πλῆθος ἀντιτύπων τοῦ ῥηθέντος βιβλίου ἐκυκλοφόρει ἤδη ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἤρρεσεν εἰς τὸν ἀμαθῆ ὄχλον, πολλοὶ ἱερεῖς καὶ κοσμικῆ, μὴ ψηφῶντες τὸν ἀφωρισμὸν τοῦ Πατριάρχου, ἔγιναν ὀπαδοὶ τοῦ Καρτάνου, λαβόντες τὸ ὄνομα Καρτανῖται. Οὗτοι δὲ ἀνεγίνωσκον κρυφίως εἰς τὰς οἰκίας των τὸ βιβλίον τοῦ νέου τούτου ψευδοδιδασκάλου, καὶ τὸ ἐθεώρουν ἕτερον Εὐαγγελίον εἰ μὴ καὶ περισσύτε-

ροι, ὡς γράφει ὁ Παχόμιος πρὸς Ἀθανάσιον Ναυπάκτου. Ἴδε τὴν Σημείωσιν τοῦ Ἀριθμοῦ 15.

ΚΑΡΓΔΗΣ (Ἀθανάσιος). Κύπριος Ἱερομόναχος. Ἔζη περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος ἐν Βενετίᾳ ἐκπληρῶν τὰ χρέη ἡμεμερίου τῆς ἐκεῖ Ἐκκλησίας τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 260.

ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ (Πέτρος). Ἐγεννήθη ἐν Κερκύρα περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος. Διδαχθεὶς δὲ ἐν τῇ πατρίδι του τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, μετέβη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Παταβίου ὅπου ἠξιώθη τοῦ διπλώματος τοῦ Διδάκτορος τῆς Ἰατρικῆς τε καὶ Φιλοσοφίας. Θρήσκος δὲ ὢν ἐνησχολήθη εἰς συγγραφήν ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 165 καὶ 166.

ΚΑΤΖΙΟΥΛΗΣ (Παρθένιος). Ἐγεννήθη ἐν Ἰωαννίνοις περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος, ὅπου ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς, καὶ ἐπαγγέλλετο τὸν διδάσκων. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 167.

ΚΕΜΙΖΟΣ (Ἰγνίτιος). Πελοποννήσιος ἐκ Μονεμβασίας, Ἱεροδιάκονος. Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 193.

ΚΕΡΑΜΕΥΣ (Νικόλαος). Περὶ τοῦ λογίου τούτου ἀνδρός ἀκμάσαντος κατὰ τὴν ΙΖ' ἑκατονταετηρίδα, ἰδοὺ τί γράφει Προκόπιος ὁ Μοσχόπολίτης ἐν

τῆ Ἀπαριθμήσει τῶν λογίων Γραικῶν κατὰ τὸν ΙΖ'. καὶ ΙΗ'. αἰῶνα, τυπωθεῖση ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Φαβρικίου. α Νικόλαος τοῦ πικλιν Κεραμεύς, ἐξ Ἰωννίνων, α ἰατρός, φιλόσοφος, ἀκροατῆς α τῶν ἐν Ἰταλίᾳ σοφῶν ἀνδρῶν α εἰδήμων τῆς τῆ Ἑλληνικῆς, α καὶ Λατινικῆς φωνῆς· πεπαιδευμένος τὴν τε θύραθεν σοφίαν καὶ τὴν ἱερὰν Θεολογίαν. Συνέγραψε πολλὰ καὶ α διάφορα συγγράμματα, Θεολογικὰ καὶ φιλοσοφικὰ, ἀλλ' α ἀνευ τάξεως καὶ ἔμπρονος κρίσεως. Καὶ ὁ Μελέτιος, ἑμιλλῶν ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ του Ἱστορίας περὶ τοῦ λογίου τούτου, προσθέτει τὰ ἐφεξῆς. α Β. α μαθήτευσεν ἐν Οὐνετίᾳ (γρ. α Ἐνετίᾳ) παρὰ Προχώρῳ τῷ α διδασκάλῳ. Φιλόσοφος καὶ α ἰατρὴς ἄριστος. Ἀρτέγκλημα τῶν ἐγκαλουμένων ἀδελφῶν κατὰ τῆς μιᾶς καὶ μόνης ἀγίας καὶ καθολικῆς, α καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τύποις ἐδόθη κατὰ τὸ α αψέ ἔτος. ἀπέθανεν ἐν Γιάσιῳ κατὰ τὸ αχό ἔτος. α Ἐκ τῶν πολλῶν δὲ συγγραμμάτων ἀναφερομένων ὑπὸ Προκοπίου δὲν ἔτυχεν εἰς χεῖράς μου οὐδὲν ἔτυχεν ὁμως νὰ εἶδω τ' ὄνομά του ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς ἐνός ἀσκητικοῦ βιβλίου, γεγραμμένου εἰς χυδαίαν διάλεκτον, ὅπερ ἐτυπώθη ἐπιστάσιᾳ αὐτοῦ. Ἴδε τοὺς Ἀριθ. 95 καὶ 145.

ΚΙΓΑΛΑΣ ἢ ΤΖΙΓΑΛΑΣ (Ματθαῖος). Ἐγεννήθη περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ ὅπου ἐχειροτονήθη ἱερεὺς. Μετέβη εἰς Βενετίαν, καὶ οἱ ἐκεῖ Ἐπίτροποι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τὸν ἐσυμφώνησαν διὰ Ἐφημέριόν των. Ἐνησχολήθη εἰς συγγραφὴν Ἱστορικῶν καὶ ἀσκητικῶν βιβλίων. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 77, 93, 107, 111, 118.

ΚΛΕΝΤΗΣ (Ἀπόστολος). Λόγιος ἀνὴρ τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 440.

ΚΟΛΕΤΗΣ (Λιβέριος). Περὶ τοῦ κληρικοῦ τούτου ζῶντος κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος, καὶ γνωστοῦ διὰ τῆς ἐν Ἄλῃ τῆς Σαξωνίας ἐκδοθείσης Καινῆς Διαθήκης ἐπιστάσιᾳ αὐτοῦ καὶ Ἀναστασίου Μιχαήλ τοῦ Μακεδόνο (Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 153), δὲν ἔχομεν ἄλλας πληροφορίας εἰμὴ ὅσας μᾶς δίδει ὁ Ἀλέξανδρος Ἑλλάδιος ἐν τῷ συγγράματι του Status Praesens Ecclesiae Graecae. Κατὰ τὸν συγγραφέα τοῦτον ὁ Λιβέριος Κολέτης ὄχι μόνον δὲν ἦτον Ἀθηναῖος, ἀλλὰ ἦτον Ἰταλὸς μὴ ἰδὼν ποτὲ τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀγράμματος. Ἐν τῇ σελ. 323, ἀναφέρει μίαν ἐπιστολὴν τοῦ πεπαιδευμένου Γερμανοῦ Φρανκίου (Franckius) εἰς τὴν γρά-

φει τὰ ἐφεξῆς • Tendit nunc ad nos Graecus quidam, Don Liberio Colletti, quem ea conditione hic accepimus ut quinque per diem horas labori insumat a nobis illi in linguae Graecae vulgaris studiis adsignando, nos autem ei vicissim quotannis, et quidem per tres annos, stipendium centum et quinquaginta imperialium solvamus. Hanc praecipuam utrimque conditionem pacti sumus. Caetera, de quibus inter nos convenit, leviora sunt. In mentem isthuc nuper habui, cum ad litteras tuas respondenti mihi de tuo non ingrato nobis ad Academiam nostram reditu verbulum forte excideret. Itaque nisi causae sint, quae te a nobis arceant, et si in labore praestituto pariterque in stipendio, quod modo indicavi, annuo acquiescas, poteris te cum Don Colletti, Venetiis propediem, ut puto, Norimbergam adventante, conjungere, atque una cum illo in viam te ad nos dare. • Ἐν τῇ ῥηθείᾳ δὲ ἐπιστολῇ ὁ Ἑλλάδιος κατεχώρησεν ἐπὶ τοῦ Λατινιστῆ ὀνόματος Colletti τὴν ἐξῆς σημείωσιν. (α). Ipse Colletti mentitus non minus est nomen suum, quando Graece κολέτης scribit, quam patriam, ut infra patebit. Debe-

bat omnino κολέτης se scribere. Est enim Italicum a Latino desumptum Collectus. Itali enim τὸ (ct) in duo (tt) mutare solent, ut est: Lectus, Italice letto, Doctus, dotto, Dilectus, diletto, etc. Προσέτι ὁ Ἑλλάδιος ἀφιερώνει ὁλόκληρον τὸ 10^ο κεφάλαιον τοῦ συγγράμματός του εἰς τὴν ἐπίκρισιν τῆς Προσθήκης τοῦ Κολέτου εἰς τὸ τέλος τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθείσης *Καιρῆς Διαθήκης*. Caput XIX. In quo σημειώματα, sive Annotationes nonnullae Don Liberii Colletti in editione Halensi refutantur. Ἡ κρίσις ὅμως τοῦ Ἑλλαδίου εἶναι συνέπεια τοῦ κατὰ τοῦ Κολέτου μίσους του, ἐπειδὴ οὗτος κατηγοροῦσε τὸν Ἑλλάδιον εἰς τοὺς ἐν Ἄλῃ σοφοὺς ὡς μὴ εἰδήμονα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Τοῦτο δὲ ἀπορῶνεται ἐκ τῶν γραφθέντων ὑπὸ Ἑλλαδίου ἐν τῷ ῥηθέντι Κεφαλαίῳ σελ. 366. De ignorantia mea in Graecam linguam ejus me accusavit, nihil dico si quis enim Grammaticam nostram Graecam Norimbergae an. 1712. editam, ejusque praefationem legere velit, facile Vir calumnias percipiet.

ΚΟΛΥΤΖΗΔΗΣ (Ματθαῖος)
Εἰς τῶν λογίων Ἱερομονάχων
τῆς 12^{ης} ἑκατονταετηρ. Ἐχρημά-
τισε δὲ καὶ Ἀρχιμανδρίτης Προ-
κωννήσου. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 31

ΚΟΜΝΙΝΟΣ (Ἰωάννης).
Εἰς τῶν πεπαιδευμένων τῆς III' ἑκατονταετηρίδος. Ἐπαγγέλ-
λετο δὲ τὸν Ἴατρον ἐν Βουκου-
ρεστίῳ, καὶ μετὰ παρέλευσιν
ἐτῶν πολλῶν μετέβη χάριν εὐ-
λαβείας εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἄθω-
νος, ὅπου διέτριψεν ἔτη πολλά,
καὶ τοῦ ὁποίου ἐξέδωκε τὴν περι-
γραφήν ἐπιστρέψας εἰς Βουκου-
ρέσιον. Ὁ σοφὸς (Montfaucon)
Μονφοκίνιος μετέφρασε τὸ πό-
νημα τοῦτο Λατινιστί. Ἴδε
τοὺς Ἀριθμοὺς 133 καὶ 193.

ΚΟΝΤΑΡΗΣ ἢ ΚΟΝΔΑΡΗΣ
(Διονύσιος). Ἐγεννήθη περὶ
τὰς ἀρχὰς τῆς III' ἑκατονταε-
τηρίδος ἐν τῇ νήσῳ Λευκάδι ἐξ
εὐπατριδῶν γονέων. Ἀποπερα-
τωθέντων τῶν μαθημάτων του
ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς, καὶ ἤρχισε
νὰ κηρύττῃ τὸ εὐαγγέλιον, καὶ
νὰ κάμνῃ διδασκὰς ἐπὶ ἄμβω-
νος μὲ ἀκρὴν ἀγαλλίασιν τῶν
Ὁρθοδόξων συμπολιτῶν του.
Τῆς φήμης του δὲ αὐξανοῦσης ἡ-
μέρα παρ' ἡμέραν ἐψηφίσθη ὑπ'
αὐτῶν Ἀρχιεπίσκοπος Λευκά-
δος καὶ Ἀγίας Μαύρας. Ἴδε
τὸν Ἀριθμὸν 199.

ΚΟΝΤΑΡΙΣ (Ἰωαννίκιος).
Ἀνεψιὸς τοῦ ὁμωνύμου Ἀρχιε-
ρέως Λευκάδος καὶ Ἀγίας Μαύ-
ρας, τοῦ ὁποίου ἐμελλε νὰ γίνῃ
καὶ διάδοχος εἰάν δὲν εἶχον πλέ-
ξῃ κατ' αὐτοῦ ῥαδιουργίαν παρὰ
τῷ, ἐν τῇ πατρίδι του, Διοικητῇ
τῆς Ἑνετικῆς Κυβερνήσεως. Ἀ-
ριθμεῖται μεταξὺ τῶν λογίων
κληρικῶν τῆς III' ἑκατονταε-

τηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 246.

ΚΟΡΕΣΙΟΣ (Γεώργιος). Ἐ-
γεννήθη ἐν Χίῳ περὶ τὰ τέλη
τῆς ΙΣΤ' ἑκατονταετηρίδος ἐξ
εὐπατριδῶν γονέων τοῦ Βυζαν-
τίου. Νεὸς ἔτι ὢν μετέβη εἰς
Πίσαν τῆς Ἰοσκάνης καὶ ἀνη-
γορεύθη Διδάσκαλος τῆς Ἑλ-
ληνικῆς γλώσσης ἐν τῷ ἐκεῖ
Φροντιστηρίῳ, συγγράψας κατὰ
τὸ διάστημα τοῦτο, εἰς στίχους
ἀπλοῦς, τὸ ποίημα Ἀρπαστός.
Ἐσπούδαξε δὲ συγχρόνως καὶ
τὴν Ἱατρικὴν, καὶ τὴν Ἀρι-
στοτελικὴν φιλοσοφίαν. Ἐπι-
στρέψας ἐν τῇ πατρίδι του ἀνε-
φάνη καὶ ἀριστὸς Θεολόγος,
ζηλωτὴς ὑπέρμαχος τῶν δογ-
μάτων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατο-
λικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπερέ-
χων δὲ μάλιστα κατὰ τὴν Ἐκ-
κλησιαστικὴν σοφίαν, γράφει
ὁ συμπολίτης του Ἴατρος Α.
Βλαστός (*), ἐτιμᾶτο τόσον
παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὥστε
καθ' ἣν ἐποχὴν εἶχε ταράξει
τὴν Ἐκκλησίαν ὁ ὡς Καλβινό-
φρων διαέληθει Κύριλλος ὁ
Λούκαρις, προσεκλήθη ἐκ Χίου
εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ
νὰ ἀντιδιαλεχθῇ πρὸς τὸν Λου-
θηρανὸν Λέγερον. Κατὰ τὸν Ἱε-
ροσολύμων Νεκτάριον, (Ἐπι-
στολὴ πρὸς Συναῖτας σελ.
173), ἔγραψεν ὁ Κορέσιος τοὺς
κατὰ τοῦ Λεγέρου λόγους του
καὶ παραδούς εἰς τὴν Ἱερὰν Σύ-

(*) Ἴδε τὸ ποίημα Χιακὰ, ἡτοῦ
Ἱστορίας τῆς νήσου Χίου. Ἐν Ἐρ-
μουπόλει 1840 τόμ. Β' σελ. 88.

νοδον ὡς ὄργανον ὑπερασπίσεως ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Χίον. Τοῦτο παρώξυνε τὸν Λούκαριν νὰ γράψῃ κατ' αὐτοῦ μυρίας ὕβρεις ὅλας ἀλόγους καὶ ἐμπαθεῖς (διὰ τοῦτο καὶ ὄχι τόσον πιθανὰς (*)), διότι τοῦ Κορέσιου τὴν σοφίαν καὶ τὸν ὀρθόδοξον καὶ εὐσεβῆ νοῦν μνημονεύουσι μετὰ τιμῆς ἀπάσης ὁ τε Νεκτάριος καὶ ὁ Δοσίθεος καὶ ἄλλοι πολλοὶ σεβάσμιοι ἄνδρες τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν ἐκκλησίας. Ὁ Κορέσιος συνέγραψε πάμπολλα ἐκκλησιαστικὰ καὶ τινα φιλολογικὰ συγγράμματα, τὰ ὅποια ἐτιώζοντο χειρόγραφα εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν Ἀγίων Αναργύρων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων. »

Λαμβάνεται ὁμοίως ὁ ἱστοριογράφος οὗτος τῆς Χίου θέτων μετὰ τῶν χειρογράφων τοῦ Κορέσιου τὰ τυπωθέντα πονήματά του, ὡς εἶδομεν ἐν τοῖς Ἀριθμοῖς 52 καὶ 103, καὶ τὸ ἐπεξῆς.

« Διήγησις τοῦ κλεινοῦ Ἀγῶνος τῶν Φλωρεντίνων διὰ στίχων, ὅστις παρ' ἐκείνων μὲν Κάλτζιον, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαί-

(*) Λέγομεν ὄχι πιθανὰς διότι ἢ κατὰ τοῦ Κορέσιου ἐπιστολῇ τοῦ Κυρίλλου (βλέπε τὰ ἀποδεικτ.) ἐνδέχεται νὰ ᾖ ψευδεπίγραφος, ἀφ' οὗ ἀπαξ συνελάβομεν τὸν ταύτης μνημονεύοντα ἐπ' αὐτοφώρῳ ψευδόμενον καὶ παραχαράσσοντα τὰ χωρία. Ἐπειτα αἱ κατὰ τοῦ Λουκάρεως κατηγορίαι δὲν εἶναι γεωμετρικῶς ἀπεδεδειγμένα. (βλ. Παιτριάρχων Κεφάλαιον ὑπὸ Ζ. Μαθζ' σελ. 190.)

οις καλεῖται Ἀρπαστός· ποιηθεῖσα παρὰ Γεωργίου Κορεσίου τοῦ Χίου, εὐγενοῦς Βυζαντίου, διδασκάλου τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς ἐν τῷ λαμπροτάτῳ τῆς Πίσης φροντιστηρίῳ. Venetiis 1611 apud Antonium Pinellum. εἰς 4ον.

« Εἰς τὴν Χίον ἐσώζετο, προθέττει ὁ ῥηθεὶς *Βλαστὶς*, εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων ἡ δημώδης αὕτη παροιμία, ἣτις (ἐὰν δὲν προτιμηθῇ ἢ ἄλλη γραφὴ φωρέτη) ἀποδεικνύει πόσον σέβας ἔτρεφον διὰ τὸν πεπαιδευμένον τοῦτον ἄνδρα. »

Ἄν ἀρέστη τοῦ Κορέτη

Ὀλονοῦ τοῦ κόσμ' ἀρέσει.

Ἐγραψεν ὁ Κορέσιος, κατὰ τὸν Ἀλλάτιον (*), καὶ ποιήματα εἰς στίχους Λατινικοῦς, ἀλλ' ὄχι εὐτυχῶς. Προκόπιος δὲ ὁ Μοσχοπολίτης ἀποδίδων εἰς τὸν Κορέσιον πολλὴν σοφίαν καὶ γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Γραφῶν, παρατηρεῖ ὅτι τὰ συγγράμματά του εἶναι γραμμένα τὰ πλείω ἄνευ τάξεως καὶ ὀρθῆς διακρίσεως.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ (*Ἰωάσαφ*). Ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 11^{ῆς} ἑκατονταετηρίδος, ὅπου ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς. Ἐγκρατῆς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐπαγγέλλετο τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς ἐν τῇ σχολῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, σύ-

(*) De Georgiis diatriba σελ. 44.

νυμα δὲ καὶ τὸν Ἱεροκλήρουκ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Οἱ λόγοι του ὅλοι ἀπαρτίζουσι δύο ἐγκώδεις τόμους εἰς 4ον. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 321.

ΚΟΣΜΑΣ Κύπριος τὸ γένος, (λέγει Ἀναστάσιος Μεγαλὴ ἐν σελ. 62 τοῦ Περιηγηματικοῦ Πικτατίου του) Ἑλληνικῆ τε καὶ λατινικῆ παιδεία κοσμούμενος, Ἱεροδιδάσκαλος καὶ Ἐπίσκοπος Ἀντιόχειου, ἐνθα καὶ πολυωφελέστατος τῷ Ἰλλυρικῷ ἀνεφάνη γενεῖ. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 117.

ΚΟΥΝΑΔΟΣ (Ἀνδρέας). Πελοποννήσιος ἐκ τῆς πόλεως Παλαιῶν Πατρῶν. Δόκιμος ἀνήθω ἀκμάσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 15ῆς ἑκατονταετηρίδος, καὶ διακριθεὶς διὰ τὴν ἐκδοσιν, δαπάναις αὐτοῦ, διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων. Διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν μετὰ ταῦτα ἐσύστησεν εἰς Βενετίαν καὶ τυπογραφεῖον, ὅπερ ὁμως δὲν διήρκεσε πολὺν χρόνον. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 4, 5, 14, 15,

ΚΡΙΤΟΠΟΥΛΟΣ (Μητροφάνης). Εἰς τῶν πεπαιδευμένων Ἐκκλησιῶν τῆς 15ῆς ἑκατονταετηρίδος, χρηματίσας μαθητῆς τοῦ σοφοῦ Μαρτυρίου Ἐπισκόπου Κυθήρων. Χειροτονηθεὶς Ἱερεὺς ἀσκήτευσεν ἐν τῷ Ὄρει τοῦ Ἄθωνος. Μετὰ δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν προχειρίσθη Πρωτοσύγγελος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Κυρέλλου τοῦ Δουκῆ-

ρου, καὶ μετ' οὗ πολὺ ἀνηγορεύθη Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας. Περὶ δὲ τῶν πονημάτων τοῦ Πατριάρχου τούτου ἰδοὺ τί ἀναφέρει ὁ Φαβρίκιος ἐν τῇ Ἑλλ. Βιβλιοθ. Τόμ. XI. σελ. 597. scripsit et doctoribus Helmstadiensis, in quo circa a. 1620. praesens versatus fuerat, dedicavit Ὁμολογίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, quam cum latina versione edidit Ioannes Horneius, Conradi F. Helmsta. 1661. 4. = Locum ex oratione in eos, qui omnia innovant, graece producit Nic. Comnenus p. 184. ubi Graeco-Lutheranum adpellat, et vehementer in eum invehitur, quod peccata omnia aequalia esse doceat. = Scripsit quoque de vobis quibusdam liturgicis epistolam, in programmae scholastico editam a Io. Ierem. Cruelio, quum Rector esset scholae Iiterbocensis Jüterb. 1739. 4. Novum Testamentum recentiore sermone graecum translatum; et adscripsit exemplo Io. Meursii Glossarium etc. quod servatur, in lib. Paulina Lipsiensi, emendatae Atque Metrophanis Crispuli Emendationes, et animadversiones in Io. Meursii Glossarium graeco-barbarum ex autographo primum

edidit Io. Georg. Frid. Franzius. Stendaliae 1787. 8. isque in praefatione de Metrophane illo huiusque scriptis quaedam tradidit. Venetiis autem iussu Senatus, annuo trecentorum thalerorum stipendio promisso, per unum annum graecam linguam puriorem docuisse, et iteratis patriarchae litteris, a. 1629. vere ineunte tandem CPolim revertisse. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 100.

ΚΥΜΙΝΗΤΗΣ (Σεβαστός). Τραπεζούντιος· λόγιος ἀνὴρ ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΙ' ἑκατονταετηρίδος. Ἐσχαλάρχητε πρῶτον ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἔπειτα μετέβη εἰς Βουκουρέστιον διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς ἐν τῇ ἐκεῖ Αὐθεντικῇ Ἀκαδημίᾳ. Συνέγραψε διάφορα Θεολογικὰ πονήματα εἰς ἀπλῆν φράσιν. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 134, 140 καὶ 141.

ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ (Παραγιώτης). Βυζάντιος, λόγιος ἀνὴρ τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 241.

ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ (Τιμόθεος). Χίος, Ἱεροκλήρῳ διαπρέψας περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΙ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 223.

ΚΥΡΙΑΛΟΣ Ἱεροδιάκονος. Ἐγεννήθη ἐν τῇ περιωνύμῳ νήσῳ Χίῳ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος. Ὁ τελευταῖος ιστοριογράφος τῆς νήσου ταύτης

Βλαστὸς (1) κάμνει μνεῖαν αὐτοῦ μὲ τὰς ἐφεξῆς συντόμους λέξεις. α Περὶ τούτου δὲν εἰ-α ζεύρομεν τίποτε ἄλλο εἰμὴ α ὅτε ἱεροδιάκονος ὢν ἐξέδωκεν α ἐν Παρισίοις (ἔτος 1643) τὸ α πόνημα *Ψυχωφελὲς Σαραν-α τάρι* κτλ. β Ἀγνοοῦσε λοιπὸν ὁ Βλαστὸς τὸ σύγγραμμα τοῦ Γάλλου φιλολόγου S. Chardon de la Rochette ἐπιγραφόμενον *Mélanges de Critique et de Philologie*, ἐν τῷ Β' τόμῳ τοῦ ὁποίου, σελ. 304, γίνεται λόγος περὶ τοῦ βηθέντος ἱεροδιακόνου, ὡς συντάκτου τῆς προσφωνητικῆς ἐπιστολῆς τῆς Ἐβδῆς τοῦ φίλου του Ἀθηναίου Λεονάρδου Φιλαρᾶ, εἰς τὴν ἀναμάρτητον οὐδέληψιν τῆς Θεοτόκου πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς πόλεως Ρουὲν Φραγκίσκον Χαρλέ. *François de Harlais*. Ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι ὁ Κύριλλος οὗτος ἔχαιρε ὑπόληψιν πεπαιδευμένου ἀνδρός μεταξὺ τῶν σοφῶν τῆς Γαλλίας. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 84, καὶ τὴν *Σημείωσιν* τοῦ Ἀριθμοῦ 93.

ΚΥΡΙΑΛΟΣ Α' Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Ἴδε **ΛΟΥΚΑΡΙΣ**.

ΚΥΡΙΑΛΟΣ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ ὄρους Σινᾶ. Ἀριθμεῖται με-ταξὺ τῶν λογίων τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 275, καὶ 302.

ΚΥΡΙΑΛΟΣ Σ' Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, πρότερον Ἀρχι

(1) Ἴδε Χιακὰ. Τόμ. Β' σελ 92.

διάκονος τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας, μετὰ ταῦτα Ἰκονίου καὶ ὕστερον Ἀδριανουπόλεως τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος Μητροπολίτης, ὅπου ἐγεννήθη περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος. Πατριαρχεύσας μετὰ ζήλου πολλοῦ, καὶ κηρύττων συνεχῶς ἐπ' Ἐκκλησίας τὸν Θεῖον λόγον, παραιτήθη ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου ἐκουσίως ἵνα ἐπανέλθῃ ἐκ τρίτου ὁ ἀνίδιμος Πατριάρχης Γρηγόριος, προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Βλαχίας Ἀλεξάνδρου τοῦ Σούτσου, καὶ ἐκλεξεν ὡς διαμονὴν του τὴν πατρίδα του Ἀδριανούπολιν. Ἐκτραγείσης δὲ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως τὸ 1821 ἔτος, ὁ σοφὸς Ἱεράρχης οὗτος ἠγγλονίσθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Σουλτάνου τῷ αὐτῷ ἔτει, Ἰουνίῳ μηνί. Ἐγκρατῆς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ Ἐκκλησιαστικῆς παιδείας, ἦτον εἰδήμων καὶ τῆς Τουρκικῆς γλώσσης. Ἐκτὸς τοῦ ὑπ' Ἀριθμὸν 373 ποινήματος, ἐξέδωκε τὸν Χωρογραφικὸν Πίνακα τῆς ἐπαρχίας Ἰκονίου, καὶ ἐπιγραφὰς τινὰς ἀρχαίας, αἱ ὅποια ἐκατεχωρήθησαν ἐν τῷ Λογίῳ Ἐρμῆ.

ΚΥΡΚΟΣ (Νικόλαος). Εἰς τῶν λογίων τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 215.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ἱερομόναχος Μοσχοπολίτης. Εἰς τῶν πεπαιδευμένων κληρικῶν τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 195.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ Ἀρχιμανδρίτης τοῦ Κλαίβο Αἰκατερινο-Γραικικοῦ Μοναστηρίου εἰς Ῥωσσίαν. Εἰς τῶν λογίων κληρικῶν ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 384.

Λ.

ΛΑΖΑΡΟΠΟΥΛΟΣ (Ἰωάννης). Εἰς τῶν λογίων τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 199.

ΛΙΓΑΡΙΔΗΣ (Πάσιος). Ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος, καὶ ἐκ τῆς αὐτοῦ νεαρᾶς ἡλικίας ἐστάλη ὑπὸ τῶν γονέων του εἰς Ῥώμην ἵνα ἐκπαιδευθῆ ἐν τῷ παρὰ τοῦ Πάπα Γρηγορίου ΙΓ' ἀνεγερθέντι Ἑλληνικῷ Φροντιστηρίῳ. Θελάσας λοιπὸν τὸ γάλα τοῦ Παπικοῦ δόγματος ἀνεφάνη κατὰ πρῶτον ὑπεραπιστῆς τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, γράψας ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάπα, καὶ κατὰ τοῦ Πατριάρχου Φωτίου· ἐξέδωκε δὲ Ἑλληνιστὶ καὶ Λατινιστὶ τὸ σύγγραμμα τοῦ συμμαθητοῦ του Πέτρου Ἀρκουδίου *Περὶ Καθαρτηρίου πυρός*. (Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 72.) Ἀπελθὼν εἰς Ῥωσσίαν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀρκουδίου, μετενόητε δι' ὅσα ἔγραψε, καὶ ἐγίνε τότε ἐνθερμος ὑπεραπιστῆς τοῦ Ἀνατολικοῦ δόγματος, γράψας Λατινιστὶ κατὰ τῆς ἀρχῆς τοῦ

Πάπυ, περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ὅτι ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται, καὶ Σύνταγμα κατὰ Λουθηρανῶν πρὸς τὸν ἐν Μόσχᾳ πρέσβυν τῆς Σουηκίας Λελιένθαλον. Paisii Ligaridii, λέγει ὁ Φαβρίκιος Ἑλλ. Βιβλ. Τομ. XI σελ. 474, metropolitani Gazae Hierosolymitani, scriptum de fide Graecorum et Moscovitarum ad Ioannem de Lilienthal, regis Suevicæ in Aula Moscovitica Residentem a. 1666 edidit latine. Κατὰ τὸν Μελέτιον δὲ (Ἑκκλ. Ἱστορία Τομ. Γ' σελ. 422.) ὁ Λιγαρίδης ὄχι μόνον ἐχρημάτισε Μητροπολίτης Γάζης, ἀλλὰ καὶ Διδάσκαλος τῆς ἐν Γιάσιω Αὐθεντικῆς σχολῆς. Ἀπεβίωσεν ἐν Μόσχᾳ κατὰ τὸ 1678 ἔτος, καὶ οἱ Χριστιανοὶ τῆς ἐπαρχίας ταύτης εἶχον δι' αὐτὸν μεγίστην ὑπόληψιν.

ΛΙΤΙΝΟΣ (Ἰωάννης). Ζακύνθιος. Εἰς τῶν πεπαιδευμένων κληρικῶν ἀκμασάντων περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ' ἑκατονταετίας. Ἐχρημάτισε κηδεμὼν καὶ διδάσκαλος τῶν ἐν τῷ Πικταύῳ φροντιστηρίων τῶν Ἑλλήνων. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 265.

ΛΟΒΕΡΔΟΣ (Ἀγάπιος). Ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1710 ἔτος ἐν τῇ νήσῳ Κεφαλληνία. Μαθητεύσας δὲ τὰ Ἐγκύκλια μαθήματα, τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν καὶ τὴν ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Δαμωδοῦ, ἐστάλη παρὰ πῶν γονέων του εἰς τὸ ἐν Πα-

ταύῳ Πανεπιστήμιον πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του. Ἐπιστρέψας δὲ ἐν τῇ πατρίδι του ἔλαβε τὸ σχῆμα τοῦ ἱερομονάχου, καὶ ἤρχισε νὰ κηρύττῃ τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον μετὰ τοιαύτην εὐγλωττίαν ὥστε ἐξέπληττε τὸ πολυάριθμον ἀκροατήριόν του. Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν τινῶν ὁ Λοβέρδος ἕνεκα οἰκιακῶν περιστάσεων ἐγκατέλειψε τὴν πατρίδα του καὶ μετέβη εἰς Βενετίαν. Δὲν ἐβράδυνε δὲ ἢ ἐκεῖ κοινότης τῶν Γραικῶν νὰ τὸν ἐκλέξῃ Ἱεροκήρυκα τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ 1763 ἔτος. Κατὰ δὲ τὸ 1765 ἐδιορίσθη ὑπὸ τῆς Ἑνετικῆς Κυβερνήσεως Βιβλιοδίκης τῶν ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Δημητρίου Θεοδοσίου ἐκδοιδομένων Ἑλληνικῶν συγγραμμάτων καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1766 ἐψηφίσθη Διευθυντῆς τοῦ Φλαγγινιανοῦ Φροντιστηρίου, καὶ Καθηγητῆς τῆς Ἑλληνικῆς τε καὶ Λατινικῆς γλώσσης αὐτοῦ. Ὁ ἤδη γέρον Λοβέρδος ἐξερχόμενος ἡμέραν τινὰ ἐκ τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐν καιρῷ χειμῶνος ἐπεσε, καὶ ἡ πτώσις αὐτῆ ἐγένεν αἰτία πολυχρονίου ἀσθενείας, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεβίωσε κατὰ τὴν 22 Ἰανουαρίου 1795 ἔτους. Ἦτον ἐγκρατὴς τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς τε καὶ Ἰταλικῆς γλώσσης. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 42, 233, 237 καὶ 244.

ΛΟΥΚΑΡΙΣ (Κύριλλος.) Πρῶτος τοῦ ὀνόματος τούτου

Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, καὶ πρώην Ἀλεξανδρείας ὡς διάδοχος Μελετίου τοῦ Πηγαῖ. Κωνσταντῖνος ὠνομάζετο πρότερον καὶ ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Κρήτη κατὰ τὸ 1572 ἔτος, ἐξ εὐπατριδῶν γονέων, οἵτινες φροντίσαντες ἐγκαίρως περὶ τῆς παιδείας του τὸν ἐπεμψάν εἰς Βενετίαν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Παταυίου, ὅπου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐμαθήτευεν ἡ νεολαία ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. Ἀποπερατωθεῖσων τῶν σπουδῶν του ἐν Παταυίῳ καὶ ἐπιθυμῶν ὁ Λούκαρις ν' αὐξήσῃ τὰς ἑαυτοῦ γνώσεις, περιηγήθη ἄρκετὰ τὸ Βέλγιον καὶ τὴν Βρετανίαν, συνδέσας φιλίαν εἰς αὐτὰ τὰ πεφωτισμένα μέρη μὲ διασήμους καὶ σοφοὺς ἄνδρας. Προσκληθεὶς δὲ παρὰ τοῦ θείου του Μελετίου τοῦ Πηγαῖ, πρωτοσυγγέλου τότε τοῦ Πατριάρχου τῆς Ἀλεξανδρείας, νὰ ἐπανέλθῃ ἐν τῇ πατρίδι του, ἐχειροτονήθη παρ' αὐτοῦ Ἱερομόναχος, καὶ μετὰ ταῦτα Ἀρχιμανδρίτης. Ἀναγορευθέντος δὲ τοῦ Πηγαῖ εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ Λούκαρις διετάχθη ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Νεοφύτου, ἕνεκα τῆς φημιζομένης πολυμαθείας του, νὰ μεταβῇ εἰς Αἰτουανίαν ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν ἔνωσιν τῶν Λουθηρανῶν μετὰ τῶν Κατολικῶν. Καὶ κατορθώσας τοῦτο ἐ-

πέστρεψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅπου διατρίβων ἀνηγορεύθη, κατὰ τὸ 1603 ἔτος, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἀποβιώσαντος τοῦ θείου του Πηγαῖ. Ἐξορισθέντος δὲ εἰς Ῥόδον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Νεοφύτου τοῦ Β' ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Ἀχμέτ, κατὰ τὸ 1612, καὶ μηδενοῦ ἀναδεχομένου τὴν Πατριαρχεῖαν μετὰ τὴν βιαίαν ἐκβολὴν τοῦ Νεοφύτου, καὶ τεταραγμένων ὄντων τῶν πραγμάτων, ὁ Κύριλλος ἐκλέχθη Τοποτηρητῆς τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου. Ἀναγορευθέντος δὲ κατὰ τὸ 1614 Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Τιμοθέου, Παλαιῶν Πατρῶν Μητροπολίτου, ὁ Κύριλλος μετέβη εἰς Βλαχίαν καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Ἀλεξανδρείαν. Μετὰ παρέλευσιν ὁμῶς δέκα ἔτων ἀποθνήσκει ὁ Τιμόθεος καὶ ἀντὶ αὐτοῦ ὑψοῦται εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον Κωνσταντινουπόλεως ὁ Κύριλλος, κατὰ τὸ 1622 ἔτος. Πατριαρχεύσαντος δὲ τούτου μόλις ἐν ἔτος καὶ μήνας 4, Γρηγόριός τις Ἐπίσκοπος Ἀμασειας (ὄργανον τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει διατριβόντων Ἰησουϊτῶν, ἐχθρῶν τοῦ Κυρίλλου ἕνεκα τῆς πολυμαθείας του) συμφωνήσας μετὰ δύο καθηρημένων Ἀρχιερέων, τοῦ Ἀχριδῶν Μητροφάνου καὶ τοῦ Σερρῶν Ἰωάσαφ, διέβαλεν εἰς τὴν Τουρκικὴν Κυβέρνησιν τὸν Κύριλλον ὡς ἔχοντα μυστικὴν ἀλληλογραφίαν μὲ τοὺς Γερ-

μανούς ἡγεμόνας. Τότε ὁ Κύριλλος ἐξωθείται βιαίως ἀπὸ τὸν Πατριαρχὸν θρόνον, ἐξορίζεται εἰς Ῥόδον, ὅπου μετὰ τρεῖς μῆνας, ὑπάγει καὶ ὁ ἐπίδοστος διάδοχος τοῦ Γρηγόριος. Παιρητηθέντος δὲ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου, μετὰ πενήκοντα ἡμέρας, καὶ τοῦ Ἀνθίμου, μετακαλείται τότε ὁ Κύριλλος κατὰ τὸ 1624, διὰ μεσιτείας τοῦ πρέσβους τῆς Ἀγγλίας. Πρῶτος, ὁ Πατριάρχης οὗτος ἐσύστησεν ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ τυπογραφίαν, ἣν, κατὰ διαταγὴν τοῦ, ἠγόρασεν ἐν Λονδίῳ καὶ ἔφερεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ 1627 ἔτος, ὁ Ἱερομόναχος Νικόδημος Μεταξᾶς, πρὸς ἐκτύπωσιν Θεολογικῶν τε καὶ ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων. Τοῦτο λίαν ἐδυσχερῆσθησε τοὺς Ἰησουίτας, οἵτινες φοβούμενοι τὴν διάδοσιν τῶν φώτων μεταξὺ τοῦ Ἀνατολικοῦ κλήρου, ἔκτοτε ἤρχισαν νὰ χαλκεύουν κατὰ τοῦ Κυρίλλου τὰ φαρμακερὰ βέλη τῆς συκοφαντίας. « Οὗτοι δὲ, λέγει ὁ βιογράφος τῶν Πατριαρχῶν Κ. Μαθᾶς, βλέποντες βαρὺν πολέμιον τὸν Πατριάρχην, διαβάλλουσι αὐτὸν εἰς τοὺς Κρακοῦντας, ὡς ὑβριστὴν τῆς Μωαμεθανικῆς θρησκείας, καὶ ἐπαρρησίασαν ὡς ἀπόδειξιν, κατηχητικὸν σύνταγμα τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου (τὸ ὁποῖον οὗτος ἐτι ὦν ἐν Λονδίῳ ἐξέδωκεν), ἐξελέγχον τὴν ψευδοθρησκείαν τοῦ Μωάμεθ. Τοῦτο δὲ

τὸ βιβλίον ἔλεγον πρὸς τοὺς Τούρκους οἱ Ἰησουίται, ὅτι τότε πρὸ ολίγου ἐξέδωκεν ὁ Πατριάρχης ἐν τῷ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τυπογραφεῖῳ. Παροξυνεταὶ λοιπὸν ἡ ἐξουσία κατὰ τοῦ Κυρίλλου, καὶ πέμπει ἐκεῖ ὀπλίτας, οἵτινες κατηδάφισαν τὸ τυπογραφεῖον καὶ μετέβαλον εἰς κόνην τὰ στοιχεῖα, μόλις διαφυγόντος τοῦ τυπογράφου Μεταξᾶ. Ἐπεριψε δὲ καὶ ἄλλους δεξιούς νὰ συλλάβωσι καὶ τὸν Κύριλλον, ἀλλ' ἐκρύβη κατ' οὗτος προλαβόντως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βέλγου Πρέσβευος Ἄγα. Ὁ δὲ Πρέσβυς σπεύσας ἐμεσίτευσεν, καὶ ἔπεισε τὸν Ἀρχισατράπην, ὅτι τὰ πάντα ἦσαν συκοφαντία τῶν Ἰησουϊτῶν. Καὶ οὕτως ἔμεινε πάλιν ὁ Κύριλλος εἰς τὸν θρόνον τὸν Πατριαρχικόν. Ἀλλ' οἱ Ἰησουίται στρέφουσιν ἄλλην μηχανήν. Κατηγοροῦσι τὸν Πατριάρχην ὡς Καλβινόφροννα, καὶ πείθουσι πολλοὺς τῶν ἀπλοустέρων Ἀρχιερέων καὶ Κληρικῶν. Προσλαμβάνουσι δὲ καὶ τινὰς ποιητοὺς, διαφθείροντες διὰ πολλῶν καὶ ὑποσχέσεων καὶ ἀργυρίων. Διαφημίζουσι λοιπὸν πανταχοῦ, ὅτι ὁ Πατριάρχης ὑπάρχει Καλβινόφρων. Ἐφθασεν ἡ φήμη καὶ μέχρι τῆς ὀρθοδόξου Ῥωσσίας· καὶ ἐπεμψαν οἱ Ῥῶσσοι πρὸς τὸν ἐν Ἰασίῳ τότε διατρέποντα Πατριάρχην τῶν Ἱεροσολύμων Θεοφάνην, ἐρευνῶντες, ἂν ἄρα ταῦτα τὰ περιεδόμενα οὕτως

ἔχουν. Καὶ ὁ Μακάριος Θεοφάνης Σύνοδον τοπικὴν συγκροτήσας, ἀπεκρίθη δι' ἐπιστολῆς ἐν Κεφαλαίοις 14, ἀποδεικνύων ἀθῶον καὶ ὀρθόδοξον τὸν Πατριάρχην Κύριλλον. Ἀλλὰ μετὰ δύο χρόνους (τῷ 1632) ἐφάνη εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν βιβλίον ἐκδοδόμενον διὰ τύπων ἐν Γενεύῃ, περιέχον ΙΗ' κεφάλαια, καὶ Λ' ἐρωτήσεις, πλήρη τὰ πάντα Καλθινικῆς δυσσεβείας. Ἐπεγράφετο δὲ τὸ Σύντηγμα συγγραφέα, αὐτὸν τὸν Κύριλλον τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. Ἄδηλον, τίς ὑπῆρξεν ὁ ἀληθὴς τοῦ βιβλίου τούτου πατήρ. Βέβαιον ὁμῶς ἐφάνη, ὅτι τὸ βιβλίον δὲν συνεγράφη ὑπὸ τοῦ Μακαρίου Κυρίλλου (λεγέτωσαν, ὅτι καὶ ἂν θέλωσιν αἱ ἀναμορφωταί, οἵτινες ἐξέδωκαν καὶ πραγμάτειαν ὅλην ιστοροῦντες, ὅτι τῆς σώζεται ἐν Βλῆστία τὸ πρωτότυπον τούτου τοῦ βιβλίου, αὐτὸ τοῦ Κυρίλλου τὸ ἀντίγραφον, καὶ ἄλλαι τινὲς αὐτοῦ παρρημοίως Καλθινίζουσαι Λατινικὴ ἐπιστολαί.) Βέβαιον ὑπάρχει προσέτι, ὅτι καὶ τότε αἱ ποικίλαι τῶν Λουθηροκαθολικῶν αἰρέσεις, πλημυρήσασαι τὴν ἄλλην Εὐρώπην, ἐπεχείρησαν, ἵνα παρσιδύσωσι καὶ εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. — Τότε δὲ, φανέντος τοῦ Καλθινικοῦ βιβλίου ἐπ' ὀνόματι τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου, ἐγείρεται μὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει θόρυβος πολὺς,

κατηγορεῖται δὲ καὶ αὐθις εἰς τὴν Ἐξουσίαν ὡς Φραγγόπιστος καὶ προδότης ὁ Πατριάρχης Κύριλλος, καὶ πάλιν ἐξωθεῖται βιαίως ἐκ τοῦ θρόνου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διεύθυνε τὸ σκῆφος τῆς Ἀνατολ. Ἐκκλησίας ἔτη ὀκτώ, καὶ ἐξορίζεται εἰς Τένεδον. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ὀλίγων ἡμερῶν ἀνακαλεῖται ἐκ τρίτου ὁ Κύριλλος, ἀλλὰ ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγρυπνος σκευωρία τῶν Παπιστῶν εὕρισκε εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σκοπῶν τῆς νέου ὄργανου, Ἀθανάσιον τοῦ πύκην Πατελλάριον, καὶ ἐπομένως ὁ Κύριλλος, πατριαρχεύσας ἐν ἔτος καὶ μῆνας ἕξ, ἐξορίζεται πάλιν εἰς Τένεδον κατὰ τὸ 1683. Τὸ αὐτὸ ἔτος πίπτει ὁ ματαιόφρων Πατελλάριος, καὶ ἀνακαλεῖται ἐκ τετάρτου ὁ Λούκαρις, ὅστις πάλιν διώκεται ἀπὸ τὸ μῖσος τῶν ἐχθρῶν του μετὰ παρέλευσιν ἐνός ἔτους καὶ δύο μηνῶν. Τέλος ἀνακαλεῖται ἐκ τῆς ἐξορίας του καὶ ἀνεβαίνει τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τὸ πέμπτον καὶ τελευταῖον κατὰ τὸ 1637. α Τότε, προσθέτει ὁ βιογράφος του Μαθᾶς, ἐξεκαύθη ἀκράτητος ἡ Ἰσουλτικὴ κακομαγία. Διὰ πολλῶν καὶ ἄλλων σκευωριῶν καὶ δι' αὐτοῦ, τέλος τοῦ θηριώδους καὶ ἀπονενοημένου Κονταρῆ, παροξύνουσι τὸν Σουλτάνον Μουράτην τὸν Δ' κατὰ τοῦ Λουκάριως, ὡς ἐκινδυνωτάτου καὶ πολλῶν θανάτων ἀξίου προδότου τῶν τοῦ

